

LBRIS

We know
books

Editor: Andreea Sterea

Redactor literar: Iulia Dromereschi

Lector: Mara Cernat

Coperta: Tudor Popa

Ilustrații interior: Alina Voinea

Tehnoredactor: Alina Voinea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOINEA, ALINA

Nordam 2190 - *Sentient* / Alina Voinea. - București : Crux Publishing, 2025

ISBN 978-606-9027-26-4

821.135.1

Alina Voinea

Nordam 2190 - *Sentient*

© Crux Publishing, 2025

Tiparul executat de Delta Print Line

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-9027-26-4

ALINA VOINEA

SENTIENT

Nordam 2190

 CRUX PUBLISHING

I

2155, Gust 25, luni
Lumea Interioară
Zona silvică protejată Allech
Hoye, Nordam

„Considerentul 8. În spiritul egalității de șanse și coroborat cu dreptul inalienabil la moștenire, prezenta lege restricționează utilizarea tehnologiilor care ar putea împiedica circulația acțiunilor Advancorporației Nordam pe o perioadă extinsă dincolo de durata de viață a persoanei, cum ar fi tehnologiile de replicare ADN (clonarea).”

— extras simplificat din Preambul la Legea 308 pentru Reglementarea Condițiilor de Redirecționare Permanentă a Acțiunilor Advancorporației Nordam / Ma 2136.

În cămăruța modestă, cu aspect de laborator medical, proțâpî în spațiul mărunț dintre o ușă, doi pereți și un pat, stătea absolut nemișcat un bărbat înalt, cu piele neeadă. Nici respirația nu i se auzea în liniștea amorfă, tulburată doar de un zumzăit discret și constant de aparatură. Doar cu câteva minute înainte, sunetul apăsător

al pașilor lui se rostogolise sacadat pe dalele din gresie searbădă, între pereții decolorați ai coridorului care ducea la această încăpere luminată blând de soarele molcom de Gust.

Când intrase, atinsese în treacăt dulăpiorul plin cu instrumentar din dreapta ușii, iar foșnetul aspru al tunicii și zdrăngănitul rândurilor de eprubete, foarfeci și clești tulburaseră liniștea camerei. Lăsase zgomotul să se stingă de la sine, apoi își scosese chipiul și îl pusese pe dulăpior. Meticulos, își închisese absolut toate liniile de comunicație implantate în trupul masiv, de la microdispozitivul simbiotic care îl conecta la Neura până la rețeaua intradermică a wire-comului, integrat și el în urechea medie, în apropierea timpanului. Prin ușa din fier vopsit, rămasă deschisă, îl privea de la distanță o femeie în uniformă, cu grad incert, greu de deslușit în penumbra coridorului.

Tunica elegantă și bogat ornamentată, din cel mai bun sintextil, cu manșete decorate cu câte două stele de General-maior al armatei consolidate a N.U. Nordam, era croită pe măsura lui, să-l încapă bine la umeri. Și dacă n-ar fi avut-o pe el, închisă regulamentar la toți nasturii, tot s-ar fi văzut că Reginald Wilder era un om cu multă putere asupra altora, după felul în care corpul lui masiv umplea, pur și simplu, spațiul. Totuși, ceva era nelalocul lui în felul în care umerii i se adunaseră către piept, făcându-l să pară gârbov și împuținat.

— Vă las singur, Domnule, îndrăzni femeia din cadrul ușii, cu voce joasă.

— Stai! Trebuie să vorbim.

— Cum doriți, Domnule. Vă aduc ceva? întrebă ea apoi, ca și cum ar fi sperat că Generalul-maior va face o solicitare care să-i permită totuși să părăsească încăperea.

— Nu. Nimic. Mulțumesc. Așteaptă aici. Sunt gata imediat, și vorbim.

— Da, Domnule, murmură ea, dar Reginald Wilder nu mai era atent.

Generalul-maior se gândea că moartea nu era pentru el decât un dat al vieții și o unealtă de război. O privise în ochi cu prea multe ocazii, dar niciodată ca acum. Spre deosebire de toate celelalte dați când o mai întâlnise, în această zi însorită de Gust moartea îl privea fix. Zăcea pe patul supraînălțat de sub fereastră și avea ochii soției sale. Sticloasă, imobilă și fără viață, privirea ei parcă îl urmărea.

Trebuia să fi fost eu în locul ei

Cândurile îi tăcură câteva clipe, apoi, după ce oftă cu tot aerul pe care îl strânsese în piept, își lăsă mâna dreaptă să treacă blând peste ochii nemișcați. Cu pleoapele acum închise, Jade ar fi părut că doarme, dar băltoaca de sânge lipicios adunat sub corpul ei nu-i permitea minții nicio amăgire. Generalul-maior observă, aproape clinic, cum sângele ei pătase tot patul, ca apoi să picure pe alocuri și să se prelingă pe un picior metalic, și apoi mai departe, pe gresia laboratorului, oprindu-se exact sub vârful bocancului său. Tresări. Să calce în sângele ei ar fi fost o impietate, așa că se dădu un pas înapoi. Apoi, deodată copleșit, bărbatul care avusese totul se prăbuși în sinea sa de neputință și durere. Fără ca un singur mușchi să-l dea însă de gol, Generalul-maior luptă cu urletul care împingea în spatele laringelui, și reuși să rămână tăcut doar pentru că nu era singur. Respiră adânc, apoi clipi, pentru ca nu cumva vreo lacrimă să se strecoare prin zidul său de voință. Nicio urmă de slăbiciune. Își mai privi o dată lung soția, apoi se aplecă să o sărute pe frunte, iar frigul din carnea ei îl îngheță. Abia atingându-i pielea, îi mângâie o ultimă oară obrazul livid și îndepărtă o șuviță care i se lipise de față, ca un șarpe întunecat.

— Asta n-a fost primul atentat, spuse el fără să se întoarcă, iar femeia din cadrul ușii se foi de pe un picior

pe altul. Am avut măsuri eficiente de fiecare dată, așa-i sau nu? Că uite, eu sunt în viață! Țsta e scopul măsurilor noastre de securitate. Putem spune că au reușit 100%.

Femeia tăcu.

— Hai, zi că nu e așa, insistă el.

— Așa este, Domnule. Îmi pare rău...

— Să nu-ți pară rău. Măsurile luate de noi au fost întotdeauna, de fapt, destul de eficiente. Obiectivul lor era să mă protejeze cu orice preț, și iată-mă viu.

— Domnule, nu a existat niciodată o procedură *explicită* pentru cei din afara Consiliului, iar Consiliul doar protejează Legea Fundamentală. Îmi pare rău...

— Da, da. Îți pare rău, îți pare rău. Nu este prima femeie pe care o pierd. Fă abstracție de context. Purtăm o discuție. Și da, exact asta zic. Sunt în Consiliu, sunt considerat important. Iar acum ea e aici, palidă și nemișcată, o bucată de carne fără viață, într-o baltă de sânge. Doar pentru că nu avea gradul potrivit.

— Îmi pare rău, Domnule, murmură femeia.

— Ce zi e azi?

— 25 august... Gust, se corectă ea.

— Bine că am fost în stare să ne prostim ani de zile cu referendumuri și ședințe interminabile în Consiliu ca să schimbăm cuvinte și nume, doar ca să avem *unilangul* ăsta inutil, dar am trecut cu vederea o mulțime de lucruri cu adevărat importante. Gust!

— Iertați-mă, Domnule. Am... am greșit. Nu o să se mai repete.

— Mda. Ai greșit pe dracu'. De parcă o limbă peticită ar putea uni niște nații care nu au nicio legătură unele cu altele.

Femeia rămase tăcută, frământându-și mâinile. El o privi de sus până jos. Nici duși la UNI și cu educația turnată pe gât după doze masive de memoser nu se

dezvărau deconectații de obiceiurile lor. În casele lor tot în *geras* vorbeau.

— De ce dracu' nu avem niciun protocol pentru depozitarii de origine?

Liniștea căzu iar, ca o cortină copleșitoare de aer irespirabil. Generalul-maior își auzea acum sângele pulsând ritmic și împingând în pereții capilarelor, acolo unde, în mod normal, ar fi zumzăit zgomotul alb al implantului wire-com. Întinse brațul să-și ia chipiul, pornindu-și, rând pe rând, toate sistemele de comunicație. Era timpul să se ocupe de cei vii.

— Unde e? întrebă el, deodată.

— Aici, în incubator, răspunse femeia, arătându-i o cutie dreptunghiulară, acoperită cu un capac cu hublou.

Înăuntru era un prematur cu piele violacee, cutată, care zăcea pe o parte, cu brațele și picioarele adunate, fără să se miște. Doar abdomenul i se ridica într-un ritm perfect, nenatural, în vreme ce fluidele nutritive și oxigenate erau pompate în corpul lui prin cordonul ombilical.

— Nu vă recomand să-l luați în brațe acum, pentru că atmosfera este strict controlată înăuntru, adăugă ea. Dar, dacă doriți, putem iniția...

— Lasă-l unde e. N-are nevoie acum de brațe, acum are nevoie de... orice i-ați pus acolo. Tu și echipa ta ați operat la timp, aprecie el. Sunt recunoscător. Dacă nu erați atât de prompti și la îndemână, acum îi dezintegram pe amândoi.

— Am făcut tot ce puteam face, Domnule. Și pentru ea, dar pentru ea... Nu a avut nicio șansă. O vom pregăti în această seară pentru dezintegrare. Doar să-mi spuneți dacă doriți o ceremonie sau să se petreacă discret.

Nu se gândise încă la cum avea să facă dezintegrarea. Nu se gândise nici la ce urma să se întâmple mai departe. Dacă bebelușul supraviețuia, moștenea acțiunile lui Jade,

pe care el le putea reprezenta mai departe în Consiliu, ca și până acum. Dar dacă nu...

— A suferit mult? ignoră el întrebarea.

tu ce-ai fi vrut?

să vină toată lumea să aștepte să te faci praf de stele

sau să fim doar noi doi

— Am anesteziat-o imediat. Abia apoi i-am evaluat starea și... am constatat că putem salva viața copilului... a fiului dumneavoastră.

— Doamnă doctor Brian, vreau un răspuns onest, având în vedere că, dacă moare, rămân fără garant de ereditate și nu-mi dă voie legea să-l clonez. Ce șanse are? E viabil? Vreau să știu dacă e cazul să-mi pregătesc rezerva și, dacă da, cât timp am.

— E destul de mic, evită ea răspunsul.

— Dar e viu, mormăi el, scoțându-și de pe deget inelul masiv din argint. Bine. În cazul ăsta, o să-i dăm toate șansele pe care i le putem da, și sunteți responsabili de asta. Și, da, organizează o ceremonie, îți trimitte secretarul meu în seara asta o listă. Te rog ocupă-te să mi se monteze piatra pe inelul ăsta, adăugă, apoi puse inelul pe dulăpiorul cu instrumentar, își puse chipiul și ieși din încăpere, fără să mai aștepte salutul regulamentar.

*

— Viu? Cum adică e viu?

Vocea de la celălalt capăt al conexiunii wire-com explică ceva, nedeslușit, iar bărbatul tuns cazon izbi deodată masa din lemn masiv. Sticla care o acoperea se făcuțăndări și tăblia plesni. Dedesubt, cu inima tremurând ca o pasăre strânsă în pumn, băiețelul de nouă ani îngheță în loc, cu respirația tăiată, tăcut și imobil ca o statuie.

— Milton Husk junior, ieși dracului de acolo!

Băiețelul se lăsă încet pe podurile palmelor și, cu tot corpul zbuciumat de frică, se târî pe genunchi de sub masa crăpată, apoi privi în sus. Tatăl îl aștepta cu gura strâmbă, țeapăn, în picioare. Îl înșfăcă de braț, dureros, iar Milton junior închise ochii, așteptând lovitura. În schimb, se simți smucit și împins într-o parte, apoi auzi trosnetul mesei pe care tatăl lui o izbise a doua oară și îndrăzni să se uite pe sub gene. Lemnul frânt zăcea bucăți pe podea, într-o grămadă de hârtii și cioburi de la placa de sticlă făcută zob. Apoi văzu că tatăl lui îl fixează.

— Să mă ascuți cu atenție, spuse Husk senior. Jigodia care a omorât-o pe maică-ta știe acum ce înseamnă. Și ce-o mă-l mai doară! Dar încă are moștenitor. Viu! Ți-e dușman de moarte, înțelegi? Ridică-te naibii în picioare!

Milton își adună tălpile goale sub el, apoi se împinse în sus. Nesigur, dădu din cap. Știa foarte bine cine îi omorâse mama. Părul i se ridică drept pe ceafă, ca acele din pernița pe care ea o folosea demult la cusut. Știa și ce însemna să nu ai destulă putere.

— Două lucruri ai de făcut pe lumea asta, pricepi? Să ajungi *Dux Concilio*, apoi să-l distrugi pe Wilder cu tot neamul lui, până la ultima picătură spurcată de sânge! Pentru maică-ta. Stai drept!

Fără să cuteze să respire, Milton își trase umerii spre spate, lungindu-și gâtul soldățește.

*

În cele câteva zile care au urmat după moartea soției sale și ceremonia ei de dezintegrare, Generalul-maior Wilder și-a dedicat timpul fiului său. Bebelușul prematur nu se dezvoltă prea bine. Nu respira corect și nu lua deloc în greutate, ba chiar scăzuse puțin. Abia supraviețuia.

— Doarme? întrebă Dr. Brian în șoaptă, de parcă s-ar fi temut ca vocea ei să nu umple, strident, aerul încăperii.

— În noaptea asta nu l-am putut trezi deloc. Nu am reușit să-i dăm laptele nici cu pipeta, răspuse asistenta.

— Pe vremuri așa se ținea în viață un pui de pisică, își aminti Generalul-maior, cu privirea imobilă, fixată undeva într-un punct al peretelui din spatele celor două femei. Iar noi, nici cu toată tehnologia asta, nu suntem în stare să ținem în viață un pui de om!

Dr. Brian păru că îi observă discret cearcănele, în timp ce finaliza setările aparatului. Privirea ei zăbovise pe chipul lui, iar acum degetele ei atingeau cu repeziciune tastatura integrată în ecranul incubatorului, pe măsură ce modifica parametri și intervale. Prin hubloul închis ermetic se vedea prematurul fragil, cu membre subțiri, pe care parcă fusese întinsă în grabă prea multă piele. În corpul lui intra o linie intravenoasă printr-o branulă ce părea imensă și mai mulți senzori de monitorizare a semnelor vitale îi fuseseră amplasați cu grijă pe piept, pe abdomen și pe spate.

— Așa respiră de ieri, observă Generalul-maior, arătând cu un gest nervos spre incubator.

Dr. Brian dădu, încet, din cap, cu o figură preocupată.

— Ieri era mai bine... Dacă am reuși să-l hrănim normal... Așa, va trebui să forțăm mai multe nutrimente compensatorii prin linia intravenoasă. Și mai mult fluid...

— Ai încercat deja asta. De ce crezi că o să meargă azi ceva ce nu a mers ieri?

— Pentru că asta e tot ce ne permite știința, Domnule. Facem tot ce se poate.

— Adevărul e că studiile tale postdoctorale în robotică și nanosimbionică ne sunt foarte utile pentru un nou-născut prematur, observă Generalul-maior cu amărăciune și o undă nedorită de sarcasm.

— Domnule, răspuse ea repede, vă rog să vă amintiți că prima mea specializare este neonatologia, și asta ne ajută, chiar foarte mult.

Almyra avea dreptate să se simtă atacată pe nedrept. În anii de dinainte ca Sistemul să o extragă din satul ei pentru serviciu cetățenesc, lucrase în spitalul comunal care deservea opt Așezări și trimisese acasă cu semne vitale perfecte câteva sute de prematuri. La robotică și nanosimbionică ajunsese abia mult după ce o recrutase Advancorpul.

Generalul-maior o privi însă tăios, dorind să o pună la punct, dar își dădu apoi seama că în locul lui ar fi vorbit oboșeala extremă și disperarea de tată. Căutătura i se înmuie.

— Nu pot să-mi pierd și băiatul, Almyra, murmură el, observând în gând că i se adresase pe numele mic.

— Da, Domnule, știu. Și mai știu și că facem cu adevărat tot ce este omeneste posibil.

— Se face târziu. Ne vedem la opt la raport, stabili el brusc programul.

Ar fi vrut să le poată spune, pur și simplu, ca un om de rând, că se duce să se bărbiească, să se spele și să plângă. Cu mâinile sprijinite pe marginea lavoarului din marmură, în zgomotul șuvoiului de apă, în sfârșit putea să dea voie lacrimilor să curgă și suspinelor să-i cutremure întreg trupul. Apoi va alunga durerea cu apă rece, își va ține o vreme palmele apăsate peste pleoape și, când va ieși de acolo, nimeni nu va putea bănui că vnișoarele plesnite din ochi ar putea fi de la altceva decât de la lipsa de somn din ultimele zile.

*

În prima zi de Amber, Generalul-maior intră în clădirea Institutului pentru Avans în Cercetarea Militară Experimentală la opt fără câteva minute, așa cum făcuse în fiecare dimineață în ultimii trei ani, de când inițiasse Proiectul Evo.